



Κοινοβουλευτική Ομάδα

Λεωφ. Ηρακλείου 145, 14231 ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ,
τηλ.: 2102592213, 2102592105, 2102592258, fax: 2102592097
e-mail: ko@vouli.kke.gr, <http://www.kke.gr>
Γραφεία Βουλής: 2103708168, 2103708169, fax: 2103707410

Προς το Προεδρείο της Βουλής

ΑΝΑΦΟΡΑ

Για τους κ. Υπουργούς Πολιτισμού και Εσωτερικών

Θέμα: Να κηρυχθεί ο χώρος του καταστήματος του παραδοσιακού καφενείου με τον διακριτικό τίτλο «Η Μουριά», Χαριλάου Τρικούπη και Καλλιδρομίου 24 στην Αθήνα, νεότερο μνημείο σύγχρονης πολιτιστικής κληρονομιάς από την Υπηρεσία Νεοτέρων Μνημείων του Υπουργείου Πολιτισμού.

Καταθέτουμε **ΑΝΑΦΟΡΑ** την αίτηση-ψήφισμα της Ένωσης Επαγγελματιών Εστίασης Αθήνας και την Αίτηση προς την Υπηρεσία Νεωτέρων Μνημείων και Τεχνικών Έργων Αττικής του κυρίου Χρήστου Βράνα, ιδιοκτήτη του παραδοσιακού καφενείου με τον διακριτικό τίτλο «Η Μουριά», Χαριλάου Τρικούπη και Καλλιδρομίου 24 στην Αθήνα, να κηρυχθεί ο χώρος του καταστήματος νεότερο μνημείο σύγχρονης πολιτιστικής κληρονομιάς από την Υπηρεσία Νεοτέρων Μνημείων του Υπουργείου Πολιτισμού.

Αθήνα 16/6/2026

Οι καταθέτοντες βουλευτές

Κανέλλη Λιάνα
Διγενή Σεμίνα
Αμπατιέλος Νίκος
Γκιόκας Γιάννης
Δάγκα Βιβή
Κατσώτης Χρήστος
Κτενά Αφροδίτη
Μανωλάκου Διαμάντω
Παφίλης Θανάσης
Τσοκάνης Χρήστος

ΑΙΤΗΣΗ – ΨΗΦΙΣΜΑ

Της Ένωσης Επαγγελματιών Εστίασης Αθήνας

ΠΡΟΣ

1. Το Συμβούλιο του 1^{ου} Κοινοτικού Διαμερίσματος Δήμου Αθηναίων.
2. Το Δημοτικό Συμβούλιο του Δήμου Αθηναίων.
3. Την Υπηρεσία Νεότερων Μνημείων του Υπουργείου Πολιτισμού.
4. Πάσας αρμόδιας αρχής κοινοποιούμενο και στις δημοτικές παρατάξεις του Δήμου Αθηναίων.

Η Ένωσή μας στηρίζει το δίκαιο αίτημα του συναδέλφου Χρήστου Βράνα, ιδιοκτήτη του παραδοσιακού καφενείου με τον διακριτικό τίτλο «Η Μουριά», Χαριλάου Τρικούπη και Καλλιδρομίου 24 στην Αθήνα, να κηρυχθεί ο χώρος του καταστήματος νεότερο μνημείο σύγχρονης πολιτιστικής κληρονομιάς από την Υπηρεσία Νεοτέρων Μνημείων του Υπουργείου Πολιτισμού.

Η «Μουριά» αποτελεί παραδοσιακό καφενείο από το 1915, ήτοι εδώ και 111 χρόνια, αποτελώντας σύμβολο στην ευρύτερη γειτονιά των Εξαρχείων και της Νεάπολης Εξαρχείων. Αποτελεί σημείο συνάντησης όλων των γενεών, χώρο ηρεμίας και στοχασμού, κοιτίδα πολιτισμού και ζωντανή πολιτιστική κληρονομιά.

Μέσα στη λαίλαπα των οικονομικών κρίσεων, των αυξημένων και άδικων φόρων και των απανωτών πληγμάτων που δέχονται, οι εργαζόμενοι και οι αυτοαπασχολούμενοι, τόσο ο ίδιος ο καταστηματάρχης όσο και το σύνολο των κατοίκων και εργαζομένων της περιοχής, απειλούνται να χάσουν τον χώρο στον οποίο συναντιούνται, επικοινωνούν, ψυχαγωγούνται και για αυτό το λόγο πρέπει το υπ' αρ. 193554 / 4-5-2026 που έχει υποβάλει ο ως άνω συνάδελφος ενώπιον της αρμόδιας Υπηρεσίας να γίνει δεκτό.

Η Ένωσή μας στηρίζει το δίκαιο αυτό αίτημα, με το οποίο συντάσσεται όλη η γειτονιά, και αιτούμαστε όπως η Υπηρεσία σας εκδώσει θετική απόφαση, ώστε να κηρυχθεί το καφενείο αυτό που έχει πάνω από αιώνα ζωής ως νεότερο μνημείο και να αποτραπεί συνάμα η αλλαγή χρήσης του.

Αθήνα 5/5/2026

Η ΕΝΩΣΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΩΝ ΕΣΤΙΑΣΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

Προς την Υπηρεσία Νεωτέρων Μνημείων και Τεχνικών Έργων
Αττικής, που εδρεύει στην Αθήνα επί των οδών Κλεψύδρας 1 &
Λυσίου

Τμήμα Προστασίας Νεωτέρων Μνημείων και Κινητών Πολιτισμικών
Αγαθών

ΑΙΤΗΣΗ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ
ΥΠΟΤΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΝ ΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΡΓΩΝ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΣΤΡΑΣΣΑΣ & ΚΥΚΛΑΔΩΝ
Πρωτ.: 193554
Ημ. Πρωτ.: 4-5-2026

Του Χρήστου Βάνα του Δημητρίου, κατοίκου Αθηνών επί της οδού
Καλλιδρομίου αριθμ. 24, [REDACTED]

Είμαι ο ιδιοκτήτης του παραδοσιακού καφενείου «Η Μουριά» που βρίσκεται στην περιοχή των Εξαρχείων στην οδό Καλλιδρομίου αριθμ. 24. Είμαι ο έβδομος κατά σειρά ιδιοκτήτης του καταστήματος, το οποίο ανέλαβα το έτος 1982 και πλέον είμαι ο μακροβιότερος ιδιοκτήτης του, καθώς μισθώνω το κτίριο από τον ιδιοκτήτη του από το 1982 έως και σήμερα.

Το παραδοσιακό καφενείο «Η Μουριά» είναι το παλαιότερο του είδους του που διασώζεται, και από την πρώτη μέρα λειτουργίας του μέχρι σήμερα δεν μετακόμισε ποτέ και έχει την πιο παλιά «ημερομηνία γέννησης» απ' όλα τα ομοειδή με αυτό καταστήματα, που εξάλλου έχουν διασωθεί πλέον ελάχιστα σε όλη την Αθήνα.

Η «Μουριά» πρωτοάνοιξε το έτος 1915, πήρε το όνομά της από το δέντρο με το πλατύ φύλλωμα που έκανε πυκνή σκιά στην πλευρά της οδού Χαριλάου Τρικούπη, εκεί όπου βρισκόταν κάποτε και το πηγάδι που προμήθευε με νερό τους κατοίκους της περιοχής. Μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν μια παράγκα, μέχρι το 1962 στεγαζόταν σε ένα διώροφο κτίριο που γκρεμίστηκε, έγινε πολυκατοικία και το καφενείο ξανάνοιξε στο ισόγειό της.

Η προϊστορία της «Μουριάς» ανατρέχει σε ένα μονώροφο κτίσμα με νοικοκύρη τον Αντώνη Ταβάνη, ο οποίος είχε μαγαζί με εξαρτύσεις αλόγων στο Θησείο. Γύρω στο 1910, σε καταρρακτώδη βροχή, τεράστιος βράχος ξεκόλλησε από τον Λυκαβηττό, κύλησε και έσκασε με ορμή πάνω στο σπίτι και το σώριασε. Αργότερα χτίστηκε εκεί νεοκλασικό κτίριο, το οποίο διέθετε κήπο με μουριές και βρύση. Στο χώρο αυτής της αυλής χτίστηκε το καφενείο που λειτούργησε, με την πρώτη του αυτή μορφή, ως ισόγειο του νεοκλασικού, από το 1910 μέχρι το 1957. Τότε το νεοκλασικό κτίριο κατεδαφίσθηκε με σκοπό την μετατροπή του οικοδομήματος σε πενταόροφη πολυκατοικία, το ισόγειο της οποίας

συνεχίζει να λειτουργεί ως καφενείο μέχρι σήμερα. Έως το 1963 καφετζής ήταν ο Ανδρέας. Μετά από το 1964 ως το 1980 καφεπώλες ήταν δύο ηλικιωμένοι ο Χρόνης και ο κουνιάδος του, που κρατούσαν την παράδοση του καφενείου σχεδόν αναλλοίωτη. Υπήρχαν εφημερίδες, χαρτιά, τάβλι, με μόνιμη πελατεία τις καθημερινές και τα Σάββατα της λαϊκής αγοράς, με τους πωλητές αυτής που αύξαναν την κατανάλωση των καφέδων και των συνηθισμένων εκεί ποτών (ούζου και τσίπουρου). Εκεί γινότανε ανέκαθεν τα Σάββατα η λαϊκή αγορά των Εξαρχείων, και μπροστά επίσης επί της οδού Καλλιδρομίου έκαναν πιάτσα οι ταξιτζήδες ως τη δεκαετία του '60. Από το 1982 το καφενείο το λειτουργώ εγώ, αφού δούλεψα πρώτα ως υπάλληλος εκεί από το 1980.

Η γειτονιά της «Μουριάς» αποτελεί έναν ενδιάμεσο χώρο, έναν χώρο διαβατήριο ανάμεσα στα Εξάρχεια και τη Νεάπολη. Η γειτονιά της Νεάπολης ορίζεται από τις οδούς, Πανεπιστημίου, Χαριλάου Τρικούπη και Σίνα, μέχρι την οδό Λασκάρεως, ενώ στους πρόποδες του Λυκαβηττού σταμάτα στην οδό Σαρανταπήχου. Η θέση λοιπόν του καφενείου στο σταυροδρόμι των οδών Καλλιδρομίου και Χαρίλαου Τρικούπη το τοποθετεί στο όριο των δύο περιοχών. Η «Μουριά» βρίσκεται στο ισόγειο μιας πολυκατοικίας. Δίπλα της επί της οδού Καλλιδρομίου υπάρχει μία ακόμα πολυκατοικία, ενώ επί της Τρικούπη ένα άδειο οικόπεδο. Απέναντι, επί της Καλλιδρομίου βρίσκεται ένα κρεοπωλείο, ένα τσαγκάρικο και ένα pet shop και επί της Τρικούπη βρίσκονται μία καφετέρια, ένα ψιλικατζίδικο, ένα ιχθυοπωλείο και ένα τυπογραφείο. Λίγο πιο πάνω επί της Τρικούπη βρίσκεται και το ποτοπωλείο της γειτονιάς.

__//__

Η «Μουριά» έχει σφραγισθεί στις μεταπολιτευτικές δεκαετίες με την παρουσία των εξαρχειωτών στελεχών και μελών της οργάνωσης βάσης του ΚΚΕ εσωτερικού και αργότερα του Συνασπισμού και βέβαια του ΠΑΣΟΚ, μια που τα γραφεία αυτών των οργανώσεων ήταν γειτονικά του καφενείου. Ηγετικά στελέχη των κομμάτων αυτών έχουν εκεί αναλύσει τις θέσεις τους και έχουν πραγματοποιήσει προεκλογικές συγκεντρώσεις. Αυτή την εποχή η Μουριά ήταν επίσης στέκι συγγραφέων, συνθετών και γενικότερα καλλιτεχνών και φοιτητών.

Στο κατάστημα μου συχνάζουν συγγραφείς, σκηνοθέτες, καλλιτέχνες, οι επαγγελματίες της γειτονιάς των Εξαρχείων και ο φοιτητόκοσμος.

Η «Μουριά» είναι βαμμένη με έντονα χρώματα, και για το μοναδικό ύφος και την αισθητική του καταστήματος έχουν συμβάλλει σημαντικοί καλλιτέχνες. Τους τοίχους του στολίζουν έργα του Γιώργου

Μπουρναζάκη, του Νίκου Κασκούρα, μια μάσκα από την παράσταση «Θεσμοφοριάζουσες» του Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν, ένα καδράκι αφιερωμένο στον Νικόλα Άσιμο, που ήταν και αυτός πελάτης του καταστήματος.

Μπαίνοντας κανείς στο εσωτερικό της «Μουριάς», πατάει σε ένα πέλαγο μωσαϊκού και μία πληθώρα ερεθισμάτων από τους τοίχους μέχρι την οροφή. Έντονα χρώματα, κόκκινο, μπλε, πράσινο, πορτοκαλί, κίτρινο, πολλά κάδρα με έργα τέχνης, των θαμώνων κυρίως, φωτογραφίες, λαογραφικά αντικείμενα συναισθηματικής και αναμνηστικής αξίας, μικρές μαρμάρινες προτομές, μάσκες από μαριονέτες, φωτογραφημένες παραστάσεις αγγείων με αθλητές αρχαίων ολυμπιακών αγώνων, πολύχρωμες καρέκλες και τραπεζάκια με μαρμάρινα ωστόσο καπάκια. Σε κάποια κολώνα, διακριτικά, αφιέρωμα στη μνήμη του Νικόλα Άσημου. Στις κολλημένες στον τοίχο φωτογραφίες βλέπεις πλήθος παλαιών και νέων θαμώνων αλλά και πολιτικών που πέρασαν κάποια προεκλογική περίοδο. Γύρω γύρω στην οροφή υπάρχει μπαλκόνι πρώτου ορόφου, όπου βρίσκεται η τουαλέτα – τούρκικη – και παλιά αντικείμενα. Από την οροφή κρέμεται ένας σιδερένιος Ερμής του Πραξιτέλους, έργο ενός παλιού θαμώνα που πια είναι ερημίτης στο νησί της Νισύρου. Πάνω από τον μπουφέ του καφετζή βρίσκεται ένα θέατρο σκιών, αναμμένο, με τις χαρακτηριστικές φιγούρες του Καραγκιόζη.

Πριν από την πανδημία «COVID-19» στη «Μουριά» μαζευόταν μια πολυπληθής παρέα Γάλλων καλλιτεχνών, κάθε Τρίτη για να ανταλλάξουν απόψεις. Έχουν γίνει από βιβλιοπαρουσιάσεις μέχρι αυθόρμητα γλέντια, έχει γίνει και πάρτι γάμου, έχουν ανέβει δυο παραστάσεις που χρησιμοποίησαν το καφενείο ως σκηνικό, η πρώτη ήταν «Η Φθορά, μια φανταστική ομιλία του Ραφαήλ Εσθητού σε ένα ανύπαρκτο κοινό» του Δημήτρη Τσεκούρα σε σκηνοθεσία Ορέστη Τάτση, η πιο πρόσφατη ήταν το «Τάβλι» του Δημήτρη Κεχαΐδη σε σκηνοθεσία Δανάης Σπηλιώτη.

Στους θαμώνες της «Μουριάς» συγκαταλέγεται και ο γνωστός θεατρικός συγγραφέας Ανδρέας Στάικος που μετακόμισε στη ευρύτερη γειτονιά της Καλλιδρομίου πριν από περίπου 10 χρόνια. Αναφέρομαι σε παλιότερη συνέντευξη του που περιγράφει ακριβώς το ύφος αλλά και τη λειτουργία του καταστήματος μου: *«Έρχομαι στη «Μουριά» γιατί όλα αυτά τα χρόνια δεν έχει αλλάξει το παραμικρό, δεν προσποιείται κάτι άλλο από αυτό που είναι, δεν προσπαθεί να κάνει νεωτερισμούς για να τραβήξει πελατεία. Κάνω εδώ τα ραντεβού μου, οι περισσότεροι πελάτες είναι τακτικοί, το οποίο σημαίνει ότι αναπτύσσεις ένα είδος οικειότητας με ανθρώπους που δεν τους γνωρίζεις*

υποχρεωτικά. Αυτό σημαίνει στέκι: αισθάνεσαι καλά σε ένα συγκεκριμένο μέρος που μοιράζεσαι με άγνωστα αλλά κατά βάση οικεία πρόσωπα· μια προέκταση του σπιτιού σου τρόπον τινά. Εδώ θα κλείσεις τα ραντεβού σου, δουλειές: σκεφτείτε ότι ένα σημαντικό μέρος του τελευταίου έργου μου (σ.σ. η "Ερμιόνη" παρουσιάζεται κάθε Δευτέρα και Τρίτη στο Ιδρυμα Κακογιάννη σε μουσική Νίκου Ξυδάκη) γράφτηκε εδώ». Και μου δείχνει ένα τραπεζάκι στο εσωτερικό της «Μουριάς». Καταλαβαίνεις ότι είσαι δεμένος με ένα μέρος όταν σου λείπει στην καθημερινότητά σου, σωστά; «Εγώ στεναχωριέμαι όταν η «Μουριά» είναι κλειστή», λέει, και το εννοεί, ο Ανδρέας Στάικος. «Το καφέ είναι ένας τρόπος, μια φιλοσοφία ζωής που μοιραία φθίνει γιατί χάνονται οι πελάτες που αναζητούσαν αυτήν την ιδιαίτερη συνθήκη. Είναι πια θέμα βιολογικό. Και η νεότερη γενιά μπορεί να δείχνει εξωστρεφής, αλλά δεν έχει συνδεθεί με τον τρόπο των παλιών καφεενείων. Ψάχνει άλλα πράγματα».

— // —

Πέραν την μοναδικής αισθητικής μορφής της «Μουριάς», η δυναμική του συνίσταται στις ομάδες των ανθρώπων που συχνάζουν σε αυτό και στην ιδιαίτερη ταυτότητα που έχει αποκτήσει με την πάροδο των ετών. Στον χώρο του, όχι μόνο γίνονται πολιτικές συζητήσεις και παράγεται πολιτική σκέψη, αλλά συχνότατα γίνονται πολιτικές συνελεύσεις και λαμβάνονται αποφάσεις για κοινή δράση.

Το καφεενείο «Η Μουριά» αποτελεί ένα κομβικό σημείο αναφοράς σε πολλαπλά επίπεδα για τους θαμώνες του. Είναι ένας χώρος εμπιστοσύνης, οικειότητας και ανταλλαγής, χώρος υποδοχής νέων γνωριμιών και επαγγελματικών εξυπηρετήσεων, χώρος φιλικός σε διαφορετικότητες. Οι θαμώνες του είναι φορείς μνήμης, δοχεία αφηγήσεων, κανόνων και συμπεριφορών, αναπολούν συχνά το παρελθόν. Δεν είναι τυχαίο ότι συνεχώς μνημονεύονται από τους θαμώνες του φίλοι που έχουν φύγει από τη ζωή και τους συμπεριλαμβάνουν στις ιστορίες τους. Συνεχίζουν όμως να απολαμβάνουν το παρόν και επενδύουν στο μέλλον. Αγωνιούν και ενδιαφέρονται για τη συνέχιση της παράδοσης του καφεενείου, για αυτό και ενθαρρύνουν τους νέους θαμώνες τους οποίους και αντιμετωπίζουν ως συνεχιστές της εν λόγω πρακτικής. Οι σχέσεις που αναπτύσσονται ανάμεσα στους θαμώνες είναι μακροχρόνιες και προεκτείνονται και στη γειτονιά, όλοι γίνονται άνθρωποι του καφεενείου. Κύκλοι φίλων ενώνονται και συν-κινούνται. Η κάθε γενιά απασχολείται με άλλα θέματα, στρέφει αλλού το βλέμμα της. Όλες όμως έχουν σημείο αναφοράς το παρελθόν, τα βιώματα, την εμπειρία τους. Βασικές αρχές παραμένουν απαράβατες και καθοριστικές και οι σχέσεις βασίζονται τόσο στο παρελθόν τους όσο και στον κώδικα της κοινότητας. Στον

κώδικα του πειράγματος αλλά και του σεβασμού, των εκτροπών και του κεράσματος.

Το καφενείο μου έχει άμεση σχέση με τον καθημερινό χρόνο των κατοίκων των Εξαρχείων και αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της καθημερινής ζωής του. Παράλληλα όμως ως χώρος διασκέδασης, ως τόπος δημόσιας συναναστροφής και ανάπτυξης δημοσίων σχέσεων, συνδέεται άμεσα και με την έννοια του ελεύθερου χρόνου, που διασπά τη μονοτονία της καθημερινότητας, που δρα ως ασυνέχεια στο γραμμικό χρόνο της ζωής στην πόλη. Δεν είναι χρόνος ποσοτικός αλλά ποιοτικός, αναπόσπαστα δεμένος με τις έννοιες της ψυχαγωγίας και της ποιότητας ζωής. Επίσης το καφενείο μου έχει άρρηκτη σχέση με το χρόνο της αγοράς (λαϊκή αγορά της οδού Καλλιδρομίου), τον χρόνο της πολιτικής, τον χρόνο της κοινωνικοποίησης. Ο χώρος του καφενείου συνδέεται με την έννοια του διαφορετικού, του ξεχωριστού που διασπά τη μονοτονία της πόλης.

— // —

Επιπρόσθετα, η λειτουργία της «Μουριάς» ως κοινωνικό και πολιτιστικό στίγμα της γειτονιάς των Εξαρχείων αποτελεί πυρήνα αντίστασης στον εξευγενισμό της περιοχής μας. Οι θαμώνες της «Μουριάς» που σε μεγάλο βαθμό είναι και μόνιμοι κάτοικοι της περιοχής συνδιαμορφώνουν στον χώρο του καταστήματος μου όπου συνευρίσκονται καίρια ζητήματα διεκδίκησης και διαμόρφωσης των δημοσίων χώρων των Εξαρχείων που πλήττονται από παραβατικές συμπεριφορές, και προβαίνουν σε πρακτικές αλληλοβοήθειας, διαμορφώνοντας πλέγματα αλληλεγγύης απέναντι στην κρίση. Η επιτυχημένη λειτουργία της τράπεζας χρόνου, της αγοράς χωρίς μεσάζοντες, των επιτροπών αλληλεγγύης και των αυτοδιαμορφωμένων χώρων, οι συλλογικές κουζίνες, τα παζάρια και η χορωδία των Εξαρχείων θέτουν την περιοχή σε διαρκή κίνηση. Οι κάτοικοι καταφέρνουν, μέσα από συλλογικές πρακτικές, να διαρρηγνύουν το φόβο που επιβάλλεται από τα παραπάνω χρόνια προβλήματα της περιοχής μας και η «Μουριά» αποτελεί αποφασιστικό χώρο ζύμωσης και σχεδιασμού όλων αυτών των καλών πρακτικών.

Αντί άλλης επιχειρηματολογίας αναφέρομαι σε άρθρο της Καθημερινής του 2007: *«Βρισκόμαστε στη Μουριά το μόνο μαγαζί που κρατάει κάτι από τον παλιό αέρα των Εξαρχείων. Είναι γεμάτη από τους περίοικους που πίνουν ένα τσίπουρο ή έναν καφέ μετά τα ψώνια της λαϊκής που σχολάει εκείνη την ώρα. Ως εδώ καμία διαφορά με τα άλλα καφενεία. Μόνο που αντί ν' ακούσεις συζητήσεις για το ματς της προηγούμενης ή την πολιτική κατάσταση της χώρας, ακούς για την εξακρίβωση στοιχείων που*

υπέστη ο τάδε γείτονας, για τα δακρυγόνα που μυρίζουν ακόμα μέσα στο σπίτι από την τελευταία συμπλοκή μεταξύ ΜΑΤ και αναρχικών στο πιο κάτω δρόμο, το βιβλίο που κυκλοφόρησε αυτές τις μέρες ένας άλλος γείτονας ή για τη συνέλευση της κίνησης πολιτών της περιοχής».

Επίσης στην «Μουριά» συντελείται καθημερινά η ώσμωση του χθες με το σήμερα χάρη στη διακριτική συνύπαρξη παλιών πελατών αλλά και νεότερων που βρίσκουν στην μοναδική ατμόσφαιρα της στοιχία αυθεντικότητας και συνέχειας, που λείπουν πλέον από την πόλη συνολικά.

Κλείνω την αίτηση μου αυτή με μία φράση του συγγραφέα Γιώργου Ιωάννου από τα πεζογραφήματά του με τον τίτλο «Κοιτάσματα»: «Οι φασισμοί όλων των αποχρώσεων και των περιπτώσεων – πολιτικοί, διοικητικοί, οικογενειακοί, ιδιωτικοί – ονειρεύονται μια χώρα χωρίς καφενεία».

Με βάση όλες τις παραπάνω σκέψεις και με την επιφύλαξη προσκομίσεως πλήρους φακέλου τεκμηρίωσης ζητώ την αναγνώριση του παραδοσιακού καφεeneίου «Η Μουριά» ως νεώτερου μνημείου σύγχρονης πολιτιστικής κληρονομιάς.

Αθήνα 4/5/2026

Ο αιτών

Χρήστος Βάνας